

[Lysholt Hansen.]

ring. Man skulle endelig bare ophæve den, så skulle vi se, hvordan kræfternes frie spil nok skulle regulere det hele. I dag har kræfternes frie spil reguleret oppositionen derover, og nu ser vi, hvordan det går med byggeriet.

Poul Dam: Finansministeren henvendte forskellige bemærkninger til mig, og jeg var naturligvis glad for, at han værdsatte min humoristiske sans. Jeg kom i den anledning som ved forskellige andre lejligheder til at tænke på den person i Charles Dickens' „Martin Chuzzlewit“, der siger, at nu er der ære ved at være munter. Det var altid i de særlig besværlige, kritiske og ubehagelige situationer, og jeg opfordrer finansministeren til også at være munter, for det er der utvivlsomt en ære i — for tiden i hvert fald.

Jeg mener nu ikke, at mit dagsordensforslag skal ses alene som et udslag af humoristisk sans. Jeg indrømmer, at hvis jeg ikke havde en vis del af den, ville jeg vel ikke have fundet det ulejligheden værd at fremsætte det, men jeg tror, der er en realitet, som man ikke må overse. Finansministeren sagde, at nu havde finansudvalget siddet og arbejdet med finanslovsforslaget i 4 måneder, og så var det da urimeligt, at vi skulle udsætte arbejdet yderligere. Ja, er det nu så urimeligt netop i år? De gange, hvor man har benyttet midlertidige bevillingslove — og jeg konstaterer med interesse, at flere af de ærede finanslovsordførere ikke synes rigtig at vide, hvad en midlertidig bevillingslov er, det må man så konstatere — har der været tale om situationer, hvor man som følge af ekstraordinært indtrådte omstændigheder ikke har kunnet overholde den gamle tidsplan for arbejdet med et finanslovsforslag. Det skete i 1940 på grund af de særlige begivenheder i efteråret 1939, som naturligvis ændrede budgetlægningen fuldstændig. Det skete, da regeringen Madsen-Mygdal tiltrådte, og det skete, da regeringen Madsen-Mygdal fratrådte, to begivenheder, som jo var forbundet med nogen dramatik. Da var det ikke muligt at fastholde planen, da lavede man midlertidige bevillingslove, og det er jo nogle meget enkle love, som ikke giver regeringen ret mange bemyndigelser, ikke nær så mange som dem, hr. Lysholt Hansen med glæde vil give den se-

nere ved at stemme for finanslovsforslaget. Tværtimod, tværtimod.

Hvad har vi i år? Ja, vi har et ganske besværligt arbejde med at indkøre et nyt skattesystem, som gør det meget svært at skønne over, dels hvor mange penge der kommer ind, dels i hvilken rytme de kommer ind. Vi har en række økonomiske problemer, som måske nok har været anet et stykke tid, men som har vist sig med særlig styrke på det sidste, og som er blevet understreget meget stærkt i den økonomiske årsoversigt og i Nationalbankens beretning. Det er ting, som gør, at denne finanslovbehandling er anderledes end dem, vi har haft i en række år. Der er ikke noget at sige til, at det har været svært for finansudvalget at få overblik over tingene, og der er i og for sig heller ikke noget forkert i eller mærkeligt ved, at det har været svært for regeringen at få overblik over disse ting. Vi ved, at de skøn, som danner grundlaget for de sidste ændringsforslag fra finansministeren, kom for ganske få dage siden. Finansministeren kunne ikke skaffe dem før.

I denne situation er der ikke alene spørgsmålet om, at regeringens økonomiske politik naturligvis ikke skal holde op med at fungere 1. april. Til denne formulering, som finansministeren også brugte, at vi ønskede da vel ikke, at regeringen skulle holde op med at føre økonomisk politik 1. april, vil jeg da bare sige: nej, naturligvis ikke. For resten, hvornår er regeringen begyndt at føre økonomisk politik? Den må da gerne fortsætte, hvis den er begyndt.

Men det er jo ikke det, sagen drejer sig om. Sagen drejer sig om det ganske klare: hvad har regeringen af hele og halve planer for stramminger, for ændringer i pengepolitikken, for ændringer i indkomstpolicen for de næste 2-3 måneder, som vil komme bag på os, da vi åbenbart ikke kan få noget at vide om dem i dag?

Jeg gav finansministeren en mulighed for det, men jeg hørte ikke, at han kom med andre bemærkninger, end at man naturligvis skulle fortsætte med at føre økonomisk politik. Det er ikke spørgsmålet. Spørgsmålet er: hvad agter man at gøre i de kommende 3 måneder på grundlag af den situation, vi har i dag? Vil man ikke diskutere dette med folketinget i forvejen, skal vi,